

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

17. marts 2021 *

»Præjudiciel forelæggelse – politisamarbejde og retligt samarbejde i straffesager – europæisk arrestordre – rammeafgørelse 2002/584/RIA – anvendelsesområde – artikel 8, stk. 1, litra c) – begrebet »eksigibel dom« – lovovertrædelse, for hvilken der er sket domfældelse ved en ret i et tredjeland – Kongeriget Norge – anerkendelse og fuldbyrdelse af dommen i den udstedende medlemsstat i medfør af en bilateral aftale – artikel 4, nr. 7), litra b) – fakultative grunde til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre – lovovertrædelsens eksterritoriale karakter«

I sag C-488/19,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af High Court (ret i første instans, Irland) ved afgørelse af 24. juni 2019, indgået til Domstolen den 26. juni 2019, i sagen vedrørende fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre udstedt mod

JR,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, J.-C. Bonichot (refererende dommer), og dommerne L. Bay Larsen, C. Toader, M. Safjan og N. Jääskinen,

generaladvokat: J. Kokott,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

efter at der er afgivet indlæg af:

- Minister for Justice and Equality ved M. Browne, som befuldmægtiget,
- JR ved K. Kelly, BL, M. Forde, SC, og solicitor T. Hughes,
- Irland ved M. Browne, G. Hodge, A. Joyce og J. Quaney, som befuldmægtigede,
- Europa-Kommissionen ved M. Wilderspin, R. Troosters og S. Grünheid, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 17. september 2020,

afsagt følgende

* Processprog: engelsk.

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører spørgsmålet om, hvorvidt Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne (EFT 2002, L 190, s. 1), som ændret ved Rådets rammeafgørelse 2009/299/RIA af 26. februar 2009 (EUT 2009, L 81, s. 24) (herefter »rammeafgørelse 2002/584«), finder anvendelse, samt fortolkningen af denne rammeafgørelses artikel 4, nr. 1), og artikel 4, nr. 7), litra b).
- 2 Anmodningen er blevet indgivet i forbindelse med fuldbyrdelsen i Irland af en europæisk arrestordre udstedt mod JR med henblik på, at han i Litauen kan afsone en fængselsstraf, som han er blevet idømt af en norsk ret for handel med narkotika. Denne dom er blevet anerkendt af Republikken Litauen i medfør af den bilaterale aftale om anerkendelse og fuldbyrdelse af domme i straffesager om idømmelse af frihedsstraf eller frihedsberøvende foranstaltninger, der blev indgået den 5. april 2011 mellem Kongeriget Norge og Republikken Litauen (herefter »den bilaterale aftale af 5. april 2011«).

Retsforskrifter

EU-retten

Aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde

- 3 Kongeriget Norge er part i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde af 2. maj 1992 (EFT 1994, L 1, s. 3).

Aftalen om gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne af 18. maj 1999

- 4 Det fremgår af artikel 2 i aftalen indgået mellem Rådet for Den Europæiske Union og Republikken Island og Kongeriget Norge om disse to staters associering i gennemførelsen, anvendelsen og udviklingen af Schengenreglerne aftale af 18. maj 1999 (EFT 1999, L 176, s. 36), at Republikken Island og Kongeriget Norge gennemfører og anvender Schengenreglerne og de EU-retsakter, der er omhandlet i aftalen.

Aftalen om procedurerne for overgivelse mellem Den Europæiske Unions medlemsstater og Island og Norge

- 5 Aftalen mellem Den Europæiske Union og Republikken Island og Kongeriget Norge om procedurerne for overgivelse mellem Den Europæiske Unions medlemsstater og Island og Norge (EUT 2006, L 292, s. 2), som blev godkendt på Unionens vegne ved artikel 1 i Rådets afgørelse 2014/835/EU af 27. november 2014 om indgåelse af aftalen mellem Den Europæiske Union og Republikken Island og Kongeriget Norge om procedurerne for overgivelse mellem Den Europæiske Unions medlemsstater og Island og Norge (EUT 2014, L 343, s. 1), trådte i kraft den 1. november 2019.
- 6 Det fremgår bl.a. af præambelen til denne aftale, at de kontraherende parter giver udtryk for gensidig tillid til den måde, hvorpå deres retssystemer er opbygget og fungerer, og til alle de kontraherende parters evne til at sikre en retfærdig rettergang.

Rammeafgørelse 2002/584

- 7 Femte til ottende betragtning til rammeafgørelse 2002/584 har følgende ordlyd:
- »(5) Den Europæiske Unions erklærede mål [om] at blive et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed har skabt et ønske om at afskaffe udlevering mellem medlemsstaterne og indføre en ordning for overgivelse mellem judicielle myndigheder. Endvidere vil indførelsen af en ny forenklet ordning for overgivelse af dømte eller mistænkte personer med henblik på straffuldbyrdelse eller retsforfølgning gøre det muligt at mindske den kompleksitet og den risiko for forsinkelser, der er en følge af de nuværende udleveringsprocedurer. De traditionelle samarbejdsrelationer, som hidtil har bestået mellem medlemsstaterne, bør erstattes med en ordning med fri bevægelighed for afgørelser på det strafferetlige område, både afgørelser før domsafsigelsen og endelige afgørelser, i et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed.
 - (6) Den europæiske arrestordre, som denne rammeafgørelse omhandler, er den første udmøntning på det strafferetlige område af princippet om gensidig anerkendelse, som Det Europæiske Råd har udråbt til en »hjørnesten« i det retlige samarbejde.
 - (7) Da målet [om] at erstatte det multilaterale udleveringssystem, der bygger på den europæiske udleveringskonvention af 13. december 1957, ikke i tilstrækkelig grad kan opfyldes af medlemsstaterne, hvis de handler enkeltvis, og derfor bedre kan gennemføres på EU-plan, kan Rådet træffe foranstaltninger i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet [...]
 - (8) Afgørelser om fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre skal underkastes tilstrækkelig kontrol, hvilket betyder, at en judiciel myndighed i den medlemsstat, hvor den eftersøgte er blevet anholdt, skal træffe afgørelse om den pågældendes overgivelse.«
- 8 Rammeafgørelsens artikel 1 med overskriften »Definition af og pligten til at fuldbyrde en europæisk arrestordre« bestemmer:
- »1. Den europæiske arrestordre er en retsafgørelse truffet af en medlemsstat med det formål, at en anden medlemsstat anholder og overgiver en eftersøgt person med henblik på strafforfølgning eller fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning.
 - 2. Medlemsstaterne fuldbyrder enhver europæisk arrestordre på grundlag af princippet om gensidig anerkendelse og i overensstemmelse med bestemmelserne i denne rammeafgørelse.
 - 3. Denne rammeafgørelse indebærer ikke nogen ændring af pligten til at respektere de grundlæggende rettigheder og grundlæggende retsprincipper, således som de er defineret i artikel 6 i traktaten om Den Europæiske Union.«
- 9 Nævnte rammeafgørelsens artikel 2, der vedrører dens anvendelsesområde, fastsætter:
- »1. En europæisk arrestordre kan udstedes for forhold, der efter den udstedende medlemsstats lovgivning kan straffes med frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning af en maksimal varighed på mindst tolv måneder eller, når der er idømt en straf eller pålagt en anden frihedsberøvende foranstaltning, for straffe af en varighed på mindst fire måneder.
 - 2. Følgende lovovertrædelser som defineret i den udstedende medlemsstats lovgivning medfører fuldbyrdelse på grundlag af en europæisk arrestordre på de betingelser, der er fastsat i denne rammeafgørelse, og uden kontrol af dobbelt strafbarhed, hvis de i den udstedende medlemsstat kan straffes med frihedsstraf af en maksimal varighed på mindst tre år:

[...]

– ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer

[...]

4. For andre end de i stk. 2 nævnte lovovertrædelser kan overgivelse være betinget af, at de forhold, der ligger til grund for udstedelsen af en europæisk arrestordre, udgør en lovovertrædelse efter den fuldbyrdende medlemsstats lovgivning, uanset gerningsindholdet eller den retlige beskrivelse af det.«

10 Følgende fremgår af samme rammeafgørelses artikel 4 med overskriften »Fakultative grunde til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre«:

»Den fuldbyrdende judicielle myndighed kan afslå at fuldbyrde en europæisk arrestordre:

1) hvis det forhold, der ligger til grund for en europæisk arrestordre, i et af de tilfælde, der er nævnt i artikel 2, stk. 4, ikke udgør en lovovertrædelse efter den fuldbyrdende medlemsstats lovgivning; [...]

[...]

5) hvis det af de oplysninger, den fuldbyrdende judicielle myndighed er i besiddelse af, fremgår, at den eftersøgte person er blevet endeligt dømt for de samme forhold af et tredjeland, på betingelse af at sanktionen i tilfælde af domfældelse er fuldbyrdet, er ved at blive fuldbyrdet eller ikke længere kan fuldbyrdes efter domslandets lovgivning.

[...]

7) når den europæiske arrestordre omfatter lovovertrædelser, som:

- a) efter den fuldbyrdende medlemsstats lovgivning betragtes som begået helt eller delvis på denne medlemsstats territorium eller på et sted, der ligestilles hermed, eller
- b) er begået uden for den udstedende medlemsstats territorium, og den fuldbyrdende medlemsstats lovgivning ikke hjemler adgang til retsforfølgning for tilsvarende lovovertrædelser, når de er begået uden for den fuldbyrdende medlemsstats område.«

11 Artikel 4a i rammeafgørelse 2002/584 regulerer fuldbyrdelsen af europæiske arrestordrer, der er udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning, hvis den pågældende ikke selv var til stede under den retssag, der førte til afgørelsen.

12 Rammeafgørelsens artikel 5 gør det muligt at undergive fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre en af de betingelser, der er indeholdt i nævnte artikel.

13 Nævnte rammeafgørelses artikel 8, som vedrører den europæiske arrestordres indhold og form, bestemmer i stk. 1:

»Den europæiske arrestordre skal indeholde følgende oplysninger i overensstemmelse med formularen i bilaget:

[...]

c) angivelse af, om der foreligger en eksigibel dom, en arrestordre eller en anden eksigibel afgørelse med samme retskraft, som er omfattet af artikel 1 og 2

d) lovovertrædelsens karakter og retlige beskrivelse, navnlig i relation til artikel 2

e) en beskrivelse af, under hvilke omstændigheder lovovertrædelsen er begået, herunder tidspunkt, sted og omfang af den eftersøgte deltagelse heri

f) den idømte straf, hvis der er tale om en endelig dom, eller den strafferamme, der er fastsat for den pågældende lovovertrædelse i loven i den udstedende medlemsstat

[...]«

14 Samme rammeafgørelses artikel 15 er sålydende:

»1. Den fuldbyrdende judicielle myndighed træffer afgørelse om overgivelse af den pågældende inden for de frister og på de betingelser, der er fastsat i denne rammeafgørelse.

2. Hvis den fuldbyrdende judicielle myndighed finder, at de oplysninger, den udstedende medlemsstat har fremsendt, ikke er tilstrækkelige til, at den kan træffe afgørelse om overgivelsen, anmoder den om straks at få de nødvendige supplerende oplysninger, navnlig i forbindelse med artikel 3-5 og 8, og kan fastsætte en tidsfrist for fremsendelsen af disse oplysninger under hensyn til nødvendigheden af at overholde fristerne i artikel 17.

3. Den udstedende judicielle myndighed kan til enhver tid fremsende supplerende nyttige oplysninger til den fuldbyrdende judicielle myndighed.«

15 Artikel 31 i rammeafgørelse 2002/584 med overskriften »Forholdet til andre juridiske instrumenter« bestemmer:

»1. Uden at det berører anvendelsen mellem medlemsstaterne og tredjelande af bestemmelserne i denne rammeafgørelse, træder de den 1. januar 2004 i stedet for de tilsvarende bestemmelser i de gældende konventioner om udlevering, der finder anvendelse mellem medlemsstaterne:

a) den europæiske konvention af 13. december 1957 om udlevering, tillægsprotokollen hertil af 15. oktober 1975, anden tillægsprotokol af 17. marts 1978 og den europæiske konvention af 27. januar 1977 om bekæmpelse af terrorisme, for så vidt angår udlevering

[...]

2. Medlemsstaterne kan fortsat anvende de bilaterale eller multilaterale aftaler eller ordninger, der er gældende ved denne rammeafgørelses vedtagelse, i det omfang de er mere vidtrækkende end dennes mål og bidrager til yderligere at forenkle eller lette procedurerne for overgivelse af personer, der er omfattet af en europæisk arrestordre.

[...]«

Rammeafgørelse 2008/909/RIA

16 Artikel 3, stk. 1, i Rådets rammeafgørelse 2008/909/RIA af 27. november 2008 om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på domme i straffesager om idømmelse af frihedsstraffe eller frihedsberøvende foranstaltninger med henblik på fuldbyrdelse i Den Europæiske Union (EUT 2008, L 327, s. 27) bestemmer:

»Denne rammeafgørelse har til formål at fastsætte regler, hvorefter en medlemsstat med henblik på at lette den domfældtes sociale rehabilitering anerkender en dom og fuldbyrder sanktionen.«

17 Denne rammeafgørelses artikel 17, stk. 1, har følgende ordlyd:

»Fuldbyrdesstatens lovgivning finder anvendelse på fuldbyrdelsen af en sanktion. Det tilkommer fuldbyrdesstatens myndigheder at træffe afgørelse om fuldbyrdesprocedurerne og fastlægge alle foranstaltninger i forbindelse hermed, herunder grundene til tidlig løsladelse eller prøveløsladelse, jf. dog stk. 2 og 3.«

Rammeafgørelse 2008/947/RIA

18 Følgende fremgår af ottende betragtning til Rådets rammeafgørelse 2008/947/RIA af 27. november 2008 om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på domme og afgørelser om prøvetid med tilsyn med henblik på tilsyn med tilsynsforanstaltninger og alternative sanktioner (EUT 2008, L 337, s. 102):

»Målet med gensidig anerkendelse af og tilsyn med betingede straffe, betingede domme, alternative sanktioner og afgørelser om prøveløsladelse er at øge den domfældtes resocialiseringschancer ved at give den pågældende mulighed for at bevare sine familiemæssige, sproglige, kulturelle og andre bånd, samt at forbedre kontrollen med overholdelsen af tilsynsforanstaltningerne og de alternative sanktioner med det formål at forhindre nye lovovertrædelser og dermed også tage hensyn til beskyttelsen af ofre og den brede offentlighed.«

19 Denne rammeafgørelses artikel 1, stk. 1, fastsætter:

»Denne rammeafgørelse tager sigte på at lette domfældtes rehabilitering, forbedre beskyttelsen af ofre og den brede offentlighed og lette anvendelsen af passende tilsynsforanstaltninger og alternative sanktioner for så vidt angår lovovertrædere, der ikke bor i domsstaten. Med henblik på at nå disse mål fastsætter denne rammeafgørelse regler, hvorefter en anden medlemsstat end den, hvor den domfældte er dømt, anerkender domme og, hvor det er relevant, afgørelser om tilsyn, fører tilsyn med tilsynsforanstaltninger, der er pålagt på grundlag af en dom, eller alternative sanktioner, der er knyttet til dommen, og træffer alle øvrige afgørelser i forbindelse med dommen, medmindre andet er fastsat i denne rammeafgørelse.«

Irsk ret

Lov af 2003 om den europæiske arrestordre

20 European Arrest Warrant Act 2003 (lov af 2003 om den europæiske arrestordre), som gennemfører rammeafgørelse 2002/584, bestemmer følgende i section 5 i den affattelse, der finder anvendelse på tvisten i hovedsagen:

»Ved anvendelsen af denne lov svarer en lovovertrædelse, der er omhandlet i en europæisk arrestordre, til en lovovertrædelse efter [irsk] ret, når handlingen eller undladelsen, der udgør den således omhandlede lovovertrædelse, ville udgøre en lovovertrædelse efter [irsk] ret, såfremt den blev begået i [Irland] på den dato, hvor den europæiske arrestordre udstedes.«

21 Denne lovs section 10(d) bestemmer:

»Når en judiciel myndighed i en udstedende stat udsteder en europæisk arrestordre mod en person –
[...]

d) der er idømt en frihedsstraf i denne stat som følge af en lovovertrædelse, som er omhandlet i den europæiske arrestordre, skal denne person, med forbehold af og i overensstemmelse med bestemmelserne i denne lov, anholdes og overgives til den udstedende stat.«

22 Section 44 i nævnte lov af 2003 fastsætter:

»En person skal ikke overgives i henhold til denne lov, såfremt den lovovertrædelse, som er omhandlet i den europæiske arrestordre, der er udstedt mod vedkommende, blev begået eller hævdes at være blevet begået uden for den udstedende stats territorium, og den handling eller undladelse, som udgør lovovertrædelsen, ikke ville udgøre en lovovertrædelse efter [irsk] ret som følge af, at den er begået uden for [Irlands] territorium.«

Lov af 1977 om den europæiske arrestordre

23 Følgende fremgår af section 15(1) i Misuse of Drugs Act, 1977 (lov af 1977 om misbrug af narkotiske stoffer), som ændret:

»Enhver person, der er i besiddelse af narkotika, hvad enten det er på lovlig vis eller ej, med henblik på at sælge det eller på anden måde overgive det til en anden i strid med bestemmelserne i denne lovs section 5, gør sig skyldig i en lovovertrædelse.«

Twisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

24 JR er litauisk statsborger. I januar 2014 blev han anholdt i Norge, mens han var i besiddelse af en stor mængde narkotiske stoffer, som han havde påtaget sig at transportere til Litauen mod et pengebeløb. Ved dom af 28. november 2014 blev JR ved en norsk ret, nemlig Heggen og Frøland tingrett (distriktsdomstolen for Heggen og Frøland, Norge), idømt en fængselsstraf på fire år og seks måneder for lovovertrædelsen »ulovlig levering af en meget stor mængde narkotiske stoffer« i medfør af den norske straffelov. Denne dom er blevet endelig.

25 Ved dom af 18. juni 2015 anerkendte Jurbarko rajono apylinkės teismas (distriktsdomstolen for Jurbarkas, Litauen) den norske dom af 28. november 2014 på grundlag af den bilaterale aftale af 5. april 2011, således at denne dom kunne fuldbyrdes i Litauen.

26 Den 7. april 2016 overgav de norske myndigheder JR til de litauiske myndigheder.

27 I november 2016 blev JR prøveløsladt af de kompetente myndigheder, idet denne prøveløsladelse var ledsaget af »intensive tilsynsforanstaltninger«. Da JR ikke overholdt de vilkår, som han var blevet underlagt, traf Marijampolės apylinkės teismo Jurbarko rūmai (distriktsdomstolen i Marijampole, afdelingen for Jurbarkas, Litauen) den 5. februar 2018 afgørelse om, at JR skulle afsone den resterende del af sin fængselsstraf, der udgjorde 1 år, 7 måneder og 24 dage.

28 JR flygtede til Irland. Den 24. maj 2018 udstedte de litauiske myndigheder en europæisk arrestordre med henblik på overgivelse af JR.

29 I januar 2019 blev han anholdt i Irland og idømt en fængselsstraf for lovovertrædelser begået i denne medlemsstat, som vedrørte besiddelse af narkotiske stoffer. Ifølge den forelæggende ret, dvs. High Court (ret i første instans, Irland), ville denne straf være afsonet den 21. oktober 2019.

30 Sideløbende hermed blev proceduren til fuldbyrdelse af den europæiske arrestordre indledt. For den forelæggende ret har JR anfægtet sin overgivelse til de litauiske myndigheder med den begrundelse, at det for det første alene er Kongeriget Norge, der kan anmode om hans overgivelse, og at Irland for det

andet skal afslå at fuldbyrde arrestordren som følge af den pågældende lovovertrædelses eksterritoriale karakter, dvs. den omstændighed, at lovovertrædelsen er begået i en anden stat end den udstedende medlemsstat, som i det foreliggende tilfælde er Litauen.

- 31 High Court (ret i første instans) er af den opfattelse, at rammeafgørelse 2002/584 skal finde anvendelse i den foreliggende sag. Selv om den omhandlede dom blev idømt i et tredjeland, er den ikke desto mindre blevet anerkendt og fuldbyrdet i en medlemsstat. Denne rammeafgørelses artikel 1 tillader således sidstnævnte stat at udstede en europæisk arrestordre med henblik på at fuldbyrde reststraffen.
- 32 For så vidt angår den af JR påberåbte grund til at afslå fuldbyrdelse er den forelæggende ret imidlertid af den opfattelse, at den skal undersøge de betingelser, der er fastsat i artikel 4, nr. 1), og artikel 4, nr. 7), litra b), i rammeafgørelse 2002/584.
- 33 Dels er det nødvendigt at godtgøre, at der foreligger dobbelt strafbarhed i overensstemmelse med denne artikels nr. 1), når den udstedende stat ikke har præciseret, at den omhandlede lovovertrædelse er omfattet af artikel 2, stk. 2, i rammeafgørelse 2002/584. I denne henseende skal det efterprøves, om en person, der transporterer den mængde narkotiske stoffer, som JR gjorde, begår en lovovertrædelse efter irsk ret. Dels skal det i medfør af denne rammeafgørelses artikel 4, nr. 7), litra b), først efterprøves, om den omhandlede lovovertrædelse, som blev begået i et tredjeland, skal kvalificeres som »eksterritorial«, og i givet fald skal det dernæst undersøges, om irsk ret tillader strafforfølgning af sådanne lovovertrædelser, der er begået uden for Irlands territorium.
- 34 Hvad navnlig angår spørgsmålet om den eksterritoriale karakter ønsker den forelæggende ret oplyst, om det er en relevant omstændighed, at JR foretog forberedende handlinger i den stat, der har udstedt den europæiske arrestordre. Hvis disse handlinger skal tages i betragtning med henblik på anvendelsen af rammeafgørelse 2002/584, har lovovertrædelsen ikke eksterritorial karakter, og den fakultative grund til at afslå fuldbyrdelse, der er fastsat i denne rammeafgørelses artikel 4, nr. 7), litra b), finder dermed ikke anvendelse.
- 35 På denne baggrund har High Court (ret i første instans) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »1) Finder [rammeafgørelse 2002/584] anvendelse i en situation, hvor den eftersøgte person blev idømt straf i et tredjeland, men hvor dommen afsagt i tredjelandet i henhold til en bilateral overenskomst mellem tredjelandet og den udstedende stat blev anerkendt i den udstedende stat og fuldbyrdet i henhold til lovgivningen i den udstedende stat?
- 2) Hvilken afgørelse skal den fuldbyrdende judicielle myndighed i bekræftende fald træffe vedrørende en lovovertrædelse, der angiveligt er begået i et tredjeland, men hvor lovovertrædelsens omstændigheder viser, at der er foretaget forberedende handlinger til denne i den udstedende stat, når den fuldbyrdende medlemsstat i sin nationale lovgivning har anvendt de fakultative grunde til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre, der følger af [...] artikel 4, [nr. 1)], og artikel 4, [nr. 7)], litra b), [i rammeafgørelse 2002/584]?«

Retsforhandlingerne for Domstolen

- 36 Den forelæggende ret har anmodet om, at nærværende sag undergives den præjudicielle hasteprocedure, der er fastsat i artikel 107 ff. i Domstolens procesreglement. Den 10. juli 2019 har Domstolen, efter forslag fra den refererende dommer og efter at have hørt generaladvokaten, besluttet ikke at efterkomme denne anmodning.

- 37 Den forelæggende ret har i sin anmodning om præjudiciel afgørelse subsidiært anmodet om, at den fremskyndede procedure, som er fastsat i artikel 105, stk. 1, i Domstolens procesreglement, finder anvendelse i den foreliggende sag. Ved afgørelse truffet af Domstolens præsident den 12. august 2019 blev denne anmodning ikke efterkommet.
- 38 Denne afgørelse er begrundet i den konstatering, at begrundelsen for den forelæggende rets anmodninger ikke gjorde det muligt for Domstolen at afgøre, om der var behov for en fremskyndet behandling af sagen, og denne omstændighed blev meddelt den forelæggende ret.
- 39 Den forelæggende ret har således til støtte for sin anmodning om anvendelse af den præjudicielle hasteprocedure og sin subsidiære anmodning om anvendelse af den fremskyndede procedure blot anført, at »svarene på de [i den foreliggende anmodning] rejste spørgsmål »er afgørende for bedømmelsen af [den eftersøgte] retsstilling«, og at de i særdeleshed vil have betydning for, om den eftersøgte person vil blive udleveret til Litauen, eller om hans frihedsberøvelse ophører på det tidspunkt, hvor den nationale fængselsstraf, som han er idømt, udløber: [d]en 21. oktober 2019 eller deromkring«.
- 40 Den forelæggende ret har imidlertid på ingen måde præciseret grundene til, at den finder, at Domstolens besvarelse kan være afgørende for en eventuel løsladelse af JR, eller under hvilke omstændigheder en sådan løsladelse ville kunne finde sted. Det fremgår desuden ikke af forelæggelsesafgørelsen, om JR på grundlag af den omhandlede europæiske arrestordre faktisk ville forblive eller burde forblive frihedsberøvet ud over den 21. oktober 2019, eller om der eksempelvis var påtænkt eller kunne påtænkes mindre indgribende foranstaltninger.

Om de præjudicielle spørgsmål

Det første spørgsmål

- 41 Med det første spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 1, stk. 1, og artikel 8, stk. 1, litra c), i rammeafgørelse 2002/584 skal fortolkes således, at der kan udstedes en europæisk arrestordre på grundlag af en retsafgørelse truffet i den udstedende medlemsstat, hvorved det bestemmes, at der i denne medlemsstat skal ske fuldbyrdelse af en straf, der er idømt af en ret i et tredjeland, når den pågældende dom i henhold til en bilateral aftale mellem disse stater er blevet anerkendt ved en afgørelse truffet af en ret i den udstedende medlemsstat.
- 42 Indledningsvis bemærkes, at den europæiske arrestordre ifølge ordlyden af artikel 8, stk. 1, litra c), i rammeafgørelse 2002/584 skal indeholde en angivelse af, om der foreligger en eksigibel dom, en arrestordre eller en anden eksigibel afgørelse med samme retskraft, som er omfattet af artikel 1 og 2.
- 43 Det fremgår af denne ordlyd, at grundlaget for den europæiske arrestordre skal være en national retsafgørelse, hvilket indebærer, at der er tale om en afgørelse, der er forskellig fra afgørelsen om udstedelse af den nævnte europæiske arrestordre (jf. i denne retning dom af 1.6.2016, Bob-Dogi, C-241/15, EU:C:2016:385, præmis 44 og 49). En sådan afgørelse skal nødvendigvis, hvad enten der er tale om en dom eller en anden retsafgørelse, hidrøre fra en ret eller en anden judiciel myndighed i en medlemsstat (jf. i denne retning dom af 10.11.2016, Özçelik, C-453/16 PPU, EU:C:2016:860, præmis 32 og 33).
- 44 Som Domstolen har fastslået, finder rammeafgørelsen nemlig kun anvendelse på medlemsstater og ikke på tredjelande (dom af 2.4.2020, Ruska Federacija, C-897/19 PPU, EU:C:2020:262, præmis 42).

- 45 I det foreliggende tilfælde fremgår det af de sagsakter, som Domstolen råder over, at en norsk ret den 28. november 2014 idømte JR, som er litauisk statsborger, en fængselsstraf på fire år og seks måneder, og at denne dom blev anerkendt og gjort eksigibel i Litauen ved en afgørelse, der blev truffet af en litauisk ret den 18. juni 2015 i medfør af den bilaterale aftale af 5. april 2011. I november 2016 blev JR prøveløsladt med vilkår af de litauiske myndigheder. Da vilkårene for denne løsladelse imidlertid ikke blev overholdt, blev det ved afgørelse af 5. februar 2018 bestemt, at den resterende del af straffen skulle afsones. Det er på grundlag af denne sidstnævnte afgørelse, at den omhandlede europæiske arrestordre er blevet udstedt.
- 46 Som det er anført i nærværende doms præmis 43 og 44, kan en dom afsagt af en ret i et tredjeland ikke i sig selv udgøre grundlaget for en europæisk arrestordre.
- 47 En akt fra en ret i den udstedende medlemsstat, hvorved en sådan dom anerkendes og gøres eksigibel, samt efterfølgende afgørelser, der er truffet af denne stats judicielle myndigheder med henblik på fuldbyrdelse af den anerkendte dom (herefter »anerkendelses- og fuldbyrdelsesakter«), kan imidlertid opfylde de krav, der er fastsat i artikel 1, stk. 1, artikel 2, stk. 1, og artikel 8, stk. 1, litra c), i rammeafgørelse 2002/584.
- 48 I denne henseende bemærkes for det første, at anerkendelses- og fuldbyrdelsesakter udgør retsafgørelser som omhandlet i disse bestemmelser, eftersom de vedtages af de judicielle myndigheder i en medlemsstat med henblik på fuldbyrdelse af en idømt frihedsstraf (jf. analogt dom af 13.1.2021, MM, C-414/20 PPU, EU:C:2021:4, præmis 53 og 57).
- 49 For så vidt som disse akter gør det muligt i denne samme medlemsstat at fuldbyrde en dom, skal de for det andet, alt efter det konkrete tilfælde, kvalificeres som »eksigibel dom« eller »eksigibel afgørelse«.
- 50 Endelig følger det for det tredje af formålet med og genstanden for disse akter, nemlig fuldbyrdelsen af en dom, at de henhører under anvendelsesområdet for artikel 1 og 2 i rammeafgørelse 2002/584, forudsat at der ved den omhandlede dom idømmes en frihedsstraf på mindst fire måneder.
- 51 Som det fremgår af punkt 44 i generaladvokatens forslag til afgørelse, bemærkes således, at anvendelsesområdet for artikel 1 og 2 i rammeafgørelse 2002/584 er defineret ud fra formålet med og genstanden for den retsafgørelse, der skal tjene som grundlag for en europæisk arrestordre. I denne henseende fremgår det af denne rammeafgørelses artikel 1, stk. 1, at en sådan europæisk arrestordre udstedes med henblik på overgivelse af en eftersøgt person med henblik på strafforfølgning eller fuldbyrdelse af en frihedsstraf eller en anden frihedsberøvende foranstaltning. I overensstemmelse med nævnte rammeafgørelses artikel 2, stk. 1, er udstedelsen af en europæisk arrestordre for så vidt angår fuldbyrdelse af en frihedsstraf underlagt en betingelse om, at denne frihedsstraf er af en varighed på mindst fire måneder.
- 52 Disse bestemmelser kræver derimod ikke, at den straf, der skal fuldbyrdes, følger af en dom afsagt af en ret i den udstedende medlemsstat eller af en ret i en anden medlemsstat. Bestemmelserne indeholder således ingen elementer, der gør det muligt at konkludere, at rammeafgørelse 2002/584 ikke finder anvendelse, såfremt idømmelsen af en frihedsstraf er sket ved en ret i et tredjeland og er blevet anerkendt af en ret i den udstedende medlemsstat. Artikel 1 og 2 i rammeafgørelse 2002/584 er følgelig ikke til hinder for, at der udstedes en europæisk arrestordre med henblik på fuldbyrdelse af en frihedsstraf af en varighed på mindst fire måneder på grundlag af anerkendelses- og fuldbyrdelsesakter.
- 53 Det bemærkes endvidere, at det fremgår af Domstolens faste praksis, at reglerne i den afledte EU-ret skal fortolkes og anvendes under iagttagelse af de grundlæggende rettigheder, som iagttagelsen af den ret til forsvar, der er udledt af retten til en retfærdig rettergang som fastsat i artikel 47 og 48 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«), udgør en integrerende del af (dom af 10.8.2017, Tupikas, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, præmis 60).

- 54 Som generaladvokaten har anført i punkt 49 i forslaget til afgørelse, skal rammeafgørelse 2002/584 være genstand for en fortolkning, der kan sikre, at de pågældende personers grundlæggende rettigheder iagttages, uden at der som sådan rejses tvivl om effektiviteten af det retslige samarbejde mellem medlemsstaterne, som den europæiske arrestordre – således som fastsat af EU-lovgiver – udgør et væsentligt element af (dom af 10.8.2017, *Tupikas*, C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, præmis 63).
- 55 Når de judicielle myndigheder i en medlemsstat udsteder en europæisk arrestordre med henblik på i denne medlemsstat at sikre fuldbyrdelsen af en frihedsstraf idømt af en ret i et tredjeland, hvis afgørelse er blevet anerkendt i denne medlemsstat, er disse myndigheder følgelig forpligtet til at sikre iagttagelsen af de krav, der er forbundet med ordningen for den europæiske arrestordre på området for procedure og grundlæggende rettigheder.
- 56 Denne ordning indeholder en beskyttelse på to niveauer, som den eftersøgte person har krav på, da den retslige beskyttelse, der er fastlagt på det første niveau med vedtagelsen af en national afgørelse, suppleres af beskyttelsen, der skal sikres på det andet niveau med udstedelsen af den europæiske arrestordre, der i givet fald kan ske kort tid efter vedtagelsen af den nævnte nationale retsafgørelse (jf. i denne retning dom af 1.6.2016, *Bob-Dogi*, C-241/15, EU:C:2016:385, præmis 56).
- 57 Denne beskyttelse indebærer, at en afgørelse, som opfylder de krav, der er forbundet med en effektiv domstolsbeskyttelse, skal træffes i hvert fald på et af de to beskyttelsesniveauer (dom af 12.12.2019, *Openbaar Ministerie (Anklagemyndigheden i Bruxelles)*, C-627/19 PPU, EU:C:2019:1079, præmis 30).
- 58 Med henblik på at opfylde disse krav i et tilfælde, hvor de judicielle myndigheder i en medlemsstat anerkender en dom, hvorved en ret i et tredjeland har afsagt en dom, som indebærer frihedsstraf, og efter denne anerkendelse beslutter at udstede en europæisk arrestordre, skal denne medlemsstats lovgivning i hvert fald på et af de to beskyttelsesniveauer fastsætte en domstolskontrol, der gør det muligt at efterprøve, om den domfældtes grundlæggende rettigheder, og navnlig de forpligtelser, der følger af chartrets artikel 47 og 48, er blevet iagttaget inden for rammerne af den procedure, som i tredjelandet førte til afsigelsen af den dom, der efterfølgende er blevet anerkendt i den udstedende medlemsstat.
- 59 Såfremt der består tvivl med hensyn til overholdelsen af de forpligtelser, der er opregnet i den foregående præmis, tilkommer det den fuldbyrdende judicielle myndighed i overensstemmelse med artikel 15, stk. 2, i rammeafgørelse 2002/584 at henvende sig til den udstedende medlemsstat med henblik på, at denne giver den førstnævnte myndighed de præciseringer, der er nødvendige for, at den kan træffe afgørelse om overgivelsen.
- 60 Det bemærkes desuden, at tvisten i hovedsagen vedrører en europæisk arrestordre, der er blevet udstedt på grundlag af akter vedrørende anerkendelse og fuldbyrdelse af en dom, der er afsagt af en ret i Kongeriget Norge, som er et tredjeland med privilegerede forbindelser med Unionen, der omfatter mere end et økonomisk og handelsmæssigt samarbejde, idet det er part i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, deltager i det fælles europæiske asylsystem, gennemfører og anvender Schengenreglerne, og som med Unionen har indgået aftalen om procedurerne for overgivelse mellem Den Europæiske Unions medlemsstater og Island og Norge, der trådte i kraft den 1. november 2019. Inden for rammerne af denne sidstnævnte aftale har parterne givet udtryk for gensidig tillid til den måde, hvorpå deres retssystemer er opbygget og fungerer, og til deres evne til at sikre en retfærdig rettergang.
- 61 I lyset af det ovenstående skal det første spørgsmål besvares med, at artikel 1, stk. 1, og artikel 8, stk. 1, litra c), i rammeafgørelse 2002/584 skal fortolkes således, at der kan udstedes en europæisk arrestordre på grundlag af en retsafgørelse truffet i den udstedende medlemsstat, hvorved det bestemmes, at der i denne medlemsstat skal ske fuldbyrdelse af en straf, der er idømt af en ret i et tredjeland, når den pågældende dom i henhold til en bilateral aftale mellem disse stater er blevet anerkendt ved en afgørelse truffet af en ret i den udstedende medlemsstat. Udstedelsen af den europæiske arrestordre er

imidlertid underlagt dels den betingelse, at den eftersøgte person er blevet idømt en frihedsstraf af en varighed på mindst fire måneder, dels den betingelse, at de grundlæggende rettigheder, og navnlig de forpligtelser, der følger af chartrets artikel 47 og 48, er blevet iagttaget under den procedure, som i tredjelandet førte til afsigelsen af den dom, der efterfølgende er blevet anerkendt i den udstedende medlemsstat.

Det andet spørgsmål

- 62 Med det andet spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 4, nr. 7), litra b), i rammeafgørelse 2002/584 skal fortolkes således, at i et tilfælde, hvor en europæisk arrestordre er blevet udstedt på grundlag af en retsafgørelse i den udstedende medlemsstat, som gør det muligt i denne medlemsstat at fuldbyrde en straf, der er idømt af en ret i et tredjeland i en sag, hvor den omhandlede lovovertrædelse er blevet begået på denne sidstnævnte stats territorium, skal spørgsmålet om, hvorvidt denne lovovertrædelse er begået »uden for den udstedende medlemsstats territorium«, behandles under hensyntagen til den omstændighed, at der er foretaget forberedende handlinger i den udstedende medlemsstat.
- 63 Indledningsvis skal det præciseres, at den fakultative grund til at afslå fuldbyrdelse, der er fastsat i artikel 4, nr. 1), i rammeafgørelse 2002/584, som den forelæggende ret også har henvist til, ikke finder anvendelse på omstændighederne i hovedsagen. Henset til den beskrivelse af de faktiske omstændigheder, som den forelæggende ret har anført, er den i hovedsagen omhandlede lovovertrædelse nemlig omfattet af den kategori af lovovertrædelser, der er indeholdt i artikel 2, stk. 2, femte led, i rammeafgørelse 2002/584, dvs. ulovlig handel med narkotika og psykotrope stoffer. De lovovertrædelser, som JR har begået, synes desuden i Litauen og i Norge at kunne straffes med frihedsstraf af en maksimal varighed på mindst tre år. I overensstemmelse med denne bestemmelse skal overgivelsen af den eftersøgte person derfor ske uden kontrol af dobbelt strafbarhed.
- 64 Det fremgår desuden af forelæggelsesafgørelsen, at Irland har vedtaget en bestemmelse til gennemførelse af artikel 4, nr. 7), litra b), i rammeafgørelse 2002/584 i national ret, nemlig section 44 i lov af 2003 om den europæiske arrestordre. Denne section 44 bestemmer i det væsentlige, at overgivelse afslås dels, hvis den lovovertrædelse, der er omhandlet i den europæiske arrestordre, blev begået uden for den udstedende stats territorium, dels, hvis denne lovovertrædelse ikke ville udgøre en lovovertrædelse efter irsk ret som følge af, at den er begået uden for Irland.
- 65 I denne henseende bemærkes, at artikel 4, nr. 7), litra b), i rammeafgørelse 2002/584 gør det muligt at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre, hvis to kumulative betingelser er opfyldt, nemlig dels, at den lovovertrædelse, der ligger til grund for udstedelsen af den europæiske arrestordre, er begået uden for den udstedende medlemsstats territorium, dels, at den fuldbyrdende medlemsstats lovgivning ikke hjemler adgang til retsforfølgning for en tilsvarende lovovertrædelse, når den er begået uden for denne medlemsstats område.
- 66 Hvad angår den første betingelse, som er den eneste, der er genstand for den forelæggende rets spørgsmål, bemærkes, at begrebet »lovovertrædelse, som er begået uden for den udstedende medlemsstats territorium« hverken henviser til den udstedende eller den fuldbyrdende medlemsstats ret. Begrebet kan følgelig ikke overlades til en vurdering foretaget af de judicielle myndigheder i hver medlemsstat i henhold til deres nationale ret. Det følger nemlig af kravet om en ensartet anvendelse af EU-retten, at for så vidt som artikel 4, nr. 7), litra b), i rammeafgørelse 2002/584 ikke henviser til medlemsstaternes ret for så vidt angår dette begreb, skal begrebet undergives en selvstændig og ensartet fortolkning i hele Unionen (jf. i denne retning dom af 16.11.2010, Mantello, C-261/09, EU:C:2010:683, præmis 38).

- 67 I denne forbindelse skal der tages hensyn til den sammenhæng, hvori bestemmelsen indgår, og det formål, der forfølges med den omhandlede lovgivning (jf. i denne retning dom af 24.5.2016, Dworzecki, C-108/16 PPU, EU:C:2016:346, præmis 28).
- 68 Hvad for det første angår den fakultative grund til at afslå fuldbyrdelse af en europæisk arrestordre, der er fastsat i artikel 4, nr. 7), litra b), i rammeafgørelse 2002/584, bemærkes, at denne bestemmelse har til formål at sikre, at den judicielle myndighed i den udstedende medlemsstat ikke er forpligtet til at fuldbyrde en europæisk arrestordre, som er blevet udstedt med henblik på fuldbyrdelse af en straf, der er idømt for en lovovertrædelse, som er blevet strafforfulgt på grundlag af en international strafferetlig kompetence, der er mere vidtgående end den kompetence, der er tillagt i medfør af denne stats ret.
- 69 Det bemærkes, at dette formål ikke bringes i fare, når den judicielle myndighed i den udstedende medlemsstat – som det er tilfældet i hovedsagen – udsteder en europæisk arrestordre på grundlag af en afgørelse truffet af en ret i denne medlemsstat, hvorved en dom afsagt af en ret i en anden stat anerkendes og gøres eksigibel, i det omfang denne sidstnævnte ret på grundlag af sin egen territoriale strafferetlige kompetence har idømt den eftersøgte person en frihedsstraf.
- 70 Hvad for det andet angår formålet med rammeafgørelse 2002/584 bemærkes, at den, således som det navnlig fremgår af dens artikel 1, stk. 1 og 2, og af femte og syvende betragtning hertil, har til formål at erstatte det multilaterale udleveringssystem, der bygger på den europæiske udleveringskonvention af 13. december 1957, med en ordning for overgivelse mellem judicielle myndigheder af dømte eller mistænkte personer med henblik på straffuldbyrdelse eller retsforfølgning, og at denne ordning bygger på princippet om gensidig anerkendelse (dom af 1.6.2016, Bob-Dogi, C-241/15, EU:C:2016:385, præmis 31).
- 71 Rammeafgørelsen tilsigter således med indførelsen af en ny forenklet og mere effektiv ordning for overgivelse af personer, der er dømt eller mistænkt for overtrædelse af straffeloven, at fremme og fremskynde det retslige samarbejde med henblik på at bidrage til at gennemføre Unionens erklærede mål om at blive et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed på grundlag af den høje grad af tillid, der skal være mellem medlemsstaterne (dom af 1.6.2016, Bob-Dogi, C-241/15, EU:C:2016:385, præmis 32).
- 72 Som det fremgår af artikel 3, stk. 2, TEU, sikres der inden for dette område med frihed, sikkerhed og retfærdighed fri bevægelighed for personer, kombineret med passende foranstaltninger vedrørende kontrol ved de ydre grænser samt forebyggelse og bekæmpelse af kriminalitet. I denne sammenhæng har rammeafgørelse 2002/584 bl.a. til formål at undgå risikoen for straffrihed for personer, der har begået en lovovertrædelse (jf. i denne retning dom af 29.6.2017, Popławski, C-579/15, EU:C:2017:503, præmis 23, og af 25.7.2018, Generalstaatsanwaltschaft (Forholdene under frihedsberøvelse i Ungarn), C-220/18 PPU, EU:C:2018:589, præmis 86).
- 73 Virkeliggørelsen af disse formål ville blive bragt i fare, såfremt den fuldbyrdende medlemsstat kunne afslå at overgive en eftersøgt person i et tilfælde, hvor retterne i den udstedende medlemsstat har anerkendt og accepteret at fuldbyrde en dom afsagt af en ret i en anden stat, hvorved denne person er blevet idømt en frihedsstraf for en lovovertrædelse, der er begået på denne sidstnævnte stats territorium. Et sådant afslag ville således ikke alene kunne medføre en forsinkelse af straffens fuldbyrdelse, men ville ligeledes risikere at medføre straffrihed for den pågældende eftersøgte person.
- 74 En fortolkning af artikel 4, nr. 7), litra b), i rammeafgørelse 2002/584, hvorefter det er muligt at afslå fuldbyrdelsen af en europæisk arrestordre i den situation, der er omhandlet i nærværende doms foregående præmis, ville desuden risikere at svække virkningen af de instrumenter til retsligt samarbejde, hvis formål er at lette domfældtes rehabilitering, såsom rammeafgørelse 2008/909.

- 75 Ifølge sidstnævnte rammeafgørelses artikel 3, stk. 1, har den til formål at fastsætte regler, hvorefter en medlemsstat med henblik på at lette den domfældtes sociale rehabilitering anerkender en dom og fuldbyrder en sanktion idømt af en ret i en anden medlemsstat. Det fremgår navnlig af dens artikel 17, stk. 1, at fuldbyrdelsen af en sanktion omfatter vedtagelsen af afgørelser om prøveløsladelse af den domfældte.
- 76 Hvis den fortolkning af artikel 4, nr. 7), litra b), i rammeafgørelse 2002/584, der er nævnt i nærværende doms præmis 73 og 74, skulle lægges til grund, ville en prøveløsladelse af en domfældt således kunne gøre det muligt for den pågældende at unddrage sig fuldbyrdelsen af den resterende del af straffen i den stat, der har anerkendt og fuldbyrder sanktionen, ved at rejse til en anden medlemsstat, som i sin nationale ret har gennemført den i nævnte bestemmelse fastsatte fakultative grund til at afslå fuldbyrdelse. Den risiko for straffrihed, der ville følge heraf, kan både afskrække medlemsstaterne fra at anmode om anerkendelse af domme og tilskynde de kompetente myndigheder i den medlemsstat, der fuldbyrder en anerkendt dom, til at begrænse anvendelsen af instrumenter til prøveløsladelse.
- 77 De samme betragtninger gør sig mutatis mutandis gældende med hensyn til rammeafgørelse 2008/947, som fastsætter regler, hvorefter en anden medlemsstat end den, hvor den domfældte er dømt, anerkender domme og, hvor det er relevant, afgørelser om tilsyn, fører tilsyn med tilsynsforanstaltninger, der er pålagt på grundlag af en dom, eller alternative sanktioner, der er indeholdt i dommen, eftersom denne rammeafgørelse i overensstemmelse med dens artikel 1, stk. 1, sammenholdt med ottende betragtning hertil, tager sigte på at forhindre nye lovovertrædelser, at beskytte såvel ofre som den brede offentlighed og at lette domfældtes sociale rehabilitering.
- 78 Det følger af samtlige ovenstående betragtninger, at spørgsmålet om, hvorvidt den lovovertrædelse, som ligger til grund for en dom, der er afsagt i et tredjeland og anerkendt af retterne i den medlemsstat, som har udstedt en europæisk arrestordre med henblik på at fuldbyrde denne dom, er begået »uden for den udstedende medlemsstats territorium«, skal behandles under hensyntagen til den strafferetlige kompetence i dette tredjeland, i det foreliggende tilfælde Kongeriget Norge, som har gjort det muligt at strafforfølge denne lovovertrædelse, og ikke kompetencen i den udstedende medlemsstat.
- 79 For så vidt angår den forelæggende rets tvivl med hensyn til spørgsmålet om en hensyntagen til den omstændighed, at der er foretaget forberedende handlinger på den udstedende medlemsstats territorium, er det tilstrækkeligt at bemærke, at det følger af nærværende doms præmis 78, at denne omstændighed er uden relevans, eftersom denne medlemsstat ikke selv har strafforfulgt lovovertrædelsen, men har anerkendt en dom fra en ret i en anden stat, som denne sidstnævnte ret har afsagt på grundlag af sin territoriale strafferetlige kompetence.
- 80 Det andet spørgsmål skal følgelig besvares med, at artikel 4, nr. 7), litra b), i rammeafgørelse 2002/584 skal fortolkes således, at i et tilfælde, hvor en europæisk arrestordre er blevet udstedt på grundlag af en retsafgørelse i den udstedende medlemsstat, som gør det muligt i denne medlemsstat at fuldbyrde en straf, der er idømt af en ret i et tredjeland i en sag, hvor den omhandlede lovovertrædelse er blevet begået på denne sidstnævnte stats territorium, skal spørgsmålet om, hvorvidt denne lovovertrædelse er begået »uden for den udstedende medlemsstats territorium«, behandles under hensyntagen til den strafferetlige kompetence i dette tredjeland, i det foreliggende tilfælde Kongeriget Norge, som har gjort det muligt at strafforfølge denne lovovertrædelse, og ikke under hensyntagen til kompetencen i den udstedende medlemsstat.

Sagsomkostninger

- 81 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Første Afdeling) for ret:

- 1) Artikel 1, stk. 1, og artikel 8, stk. 1, litra c), i Rådets rammeafgørelse 2002/584/RIA af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurene for overgivelse mellem medlemsstaterne, som ændret ved Rådets rammeafgørelse 2009/299/RIA af 26. februar 2009, skal fortolkes således, at der kan udstedes en europæisk arrestordre på grundlag af en retsafgørelse truffet i den udstedende medlemsstat, hvorved det bestemmes, at der i denne medlemsstat skal ske fuldbyrdelse af en straf, der er idømt af en ret i et tredjeland, når den pågældende dom i henhold til en bilateral aftale mellem disse stater er blevet anerkendt ved en afgørelse truffet af en ret i den udstedende medlemsstat. Udstedelsen af den europæiske arrestordre er imidlertid underlagt dels den betingelse, at den eftersøgte person er blevet idømt en frihedsstraf af en varighed på mindst fire måneder, dels den betingelse, at de grundlæggende rettigheder, og navnlig de forpligtelser, der følger af artikel 47 og 48 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, er blevet iagttaget under den procedure, som i tredjelandet førte til afsigelsen af den dom, der efterfølgende er blevet anerkendt i den udstedende medlemsstat.
- 2) Artikel 4, nr. 7), litra b), i rammeafgørelse 2002/584, som ændret ved rammeafgørelse 2009/299, skal fortolkes således, at i et tilfælde, hvor en europæisk arrestordre er blevet udstedt på grundlag af en retsafgørelse i den udstedende medlemsstat, som gør det muligt i denne medlemsstat at fuldbyrde en straf, der er idømt af en ret i et tredjeland i en sag, hvor den omhandlede lovovertrædelse er blevet begået på denne sidstnævnte stats territorium, skal spørgsmålet om, hvorvidt denne lovovertrædelse er begået »uden for den udstedende medlemsstats territorium«, behandles under hensyntagen til den strafferetlige kompetence i dette tredjeland, i det foreliggende tilfælde Kongeriget Norge, som har gjort det muligt at strafforfølge denne lovovertrædelse, og ikke under hensyntagen til kompetencen i den udstedende medlemsstat.

Underskrifter